

det hedder jo Vielse, fordi det kun er en Velsignelse —, var det udelukkende for at komme de mange hemmelige Ægteskaber til Livs. Det, Samfundet kan kræve, er at faa at vide, om to Personer indgaa Ægteskab. De vide alle sammen, ærede Medlemmer, at i den katolske Kirke er Ægteskabet et Sakramente, men det er vel at mærke de to Personer, som indgaa Ægteskabet, der fuldbyrde Sakramentet, og ikke Præsten. Han er, om man saa maa sige, et Slags højere Vidne til Ægtepagtens Fuldbyrkelse. Det er dette, man efter min Mening bør fastholde; man bør ikke lade de unge Mennesker, der gifte sig, have Indtryk af, at det er Præstens Velsignelse eller Øvrighedens Protokollering, som i og for sig er det ægteskabsstiftende, at det i det hele har noget med Øvrigheden i Landet at gøre. Det har for deres personlige Vedkommende kun noget med det rent borgerlige at gøre, at Samfundet maa vide Besked dermed af Hensyn til Børnene og de øvrige Konsekvenser. Derfor er dette i højeste Grad en Beføjelse, som paa naturlig Maade hører hjemme ikke under Øvrigheden, men under den Myndighed, som varetager vedkommende Steds rent lokale Anliggender.

Det synes mig derfor, at disse to Eksempler netop bevise det modsatte af, hvad den højtærede Minister gerne vilde have dem til at bevise. Og noget forbauset er jeg over, at den højtærede Minister stadig vender tilbage til det Udtryk, at naar man vil gaa den Vej, som f. Eks. det radikale Mindretal er gaaet her, vil man forandre denne eller hin Lov. Naa. Herregud, det er jo ingen Helligbrøde at forandre Loven af 13. April 1851 eller Lærlingeloven af 1889; vi ere her jo for at forandre Love; det er, om jeg saa maa sige, vor métier. Men det, der forfærdede ham, var, at vi ved 1 1/2 Linie foretog en Forandring af Lærlingeloven. Det kan jeg ikke forstaa, at det skulde være noget græsseligt; thi selve Lærlingeloven som organisk Lov bliver jo fuldstændig bestaaende, selv om Tilsynet med Lærlingekontrakterne, Voldgifter o. s. v. flyttes fra den nuværende Myndighed over til en kommunal Myndighed. Alt, hvad Loven paabyder, bliver jo i alle Maader efter dette som før dette besørget, blot bliver det bedre besørget, fordi det kommer i de rette Hænder, som paa naturlig Maade ere kaldede til at udøve det. Og at det skulde være en Fejl, at man opnaar det ved 1 1/2 Linie eller, som det staaar et andet Sted, ved 3 Ord, kan jeg ikke se. Det er ikke alle, det

Held er givet at have Vidtløftighedens Gave, og naar man kan komme af Sted med en udmærket Lovforandring ved Hjælp af 1 1/2 Linie, saa synes det at være i alle Maader fortræffeligt og et Eksempel værdigt til Efterfølgelse.

Det var mig meget kært, at jeg fra det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) fik Støtte i mine Bestræbelser for, at der skulde kunne skabes et kommunalt Organ, til hvilket Magistratsforretningerne gik over, kun at dette sammensattes paa en noget anden Maade eller fik en noget anden Skikkelse, end det vilde faa, hvis man fulgte den Vej, det radikale Mindretal peger paa. Og det har selvfølgelig endnu større Vægt, naar den højtærede Minister ogsaa stiller sig velvillig, forhandlingsvillig overfor denne Tanke. Saa vidt jeg forstod ham, var der dog to Retninger, hvori han mente, at der i hvert Fald burde ske Ændringer i et saadant Magistratsselement. Et saadant nyt kommunalt Organ burde efter den højtærede Ministers Mening for det første vælges af Byraadet, Borgerrepræsentationen, og ikke fremgaa af selve Vælgerkorpset. Dette er et Standpunkt, som jeg mener, man i høj Grad kunde tage op til Forhandling, og jeg kan ogsaa godt forstaa de Betragtninger, der ligge til Grund for den højtærede Ministers Standpunkt. Den anden Betingelse, han stillede, forekommer mig ogsaa at være i høj Grad naturlig, nemlig den, at han gerne, forinden han eventuelt skred til en saadan Ordning, vilde have Vished for, at der var et Ønske i vedkommende Byer selv om at faa en saadan Ordning. Og saa vidt jeg forstod ham, var det hans Mening, hvis man overhovedet skulde ind paa den Vej, at faa indført en Bestemmelse i Loven om, at saa snart der fra vedkommende Byers Borgere eller Kommunalbestyrelser, eller hvem det nu var, blev udtalt et Ønske i denne Retning, skulde Ministeren have en Bemyndigelse til at skabe en saadan Magistrat. Ogsaa dette forekommer mig at være en i høj Grad rimelig og naturlig Fordring, og da der saaledes synes i det hele at være tilvejebragt en Mulighed for, at man maaske kan komme ad den Vej, og da det Ændringsforslag, jeg har stillet, som flere Gange bemærket kun har været af en rent programmatisk Natur, og jeg ikke ønsker, at en Afstemning her skal præjudicere Sagen, tillader jeg mig altsaa at meddele den højtærede Formand, at jeg tager mit Ændringsforslag under Nr. 22 tilbage.